

[Nina Andersen.]

d. v. s. en indtægt, der svarer til summen af faderens og moderens normalbidrag, bortfalder muligheden for at få udbetalt bidrag af det offentlige. Det foreslås nu, at dette først sker, når barnets indtægt ligger over denne sum, og at bidraget ikke bortfalder helt, men at 60 pct. af den overskydende indtægt fradrages i bidraget. Det er også en forbedring og en rimelig forbedring.

Når jeg nu går over til at omtale de store principielle ændringer i § 282, der foreslås, vil jeg gerne nævne, at her ligger bl. a. kimen til den enkepensionsordning, som mit parti ønsker knyttet til en fremtidig folkepensionering. Til den rystelse, som tabet af ægtefællen er, kommer der for mange enker og vel for de fleste, men i første række for enker med børn, de økonomiske vanskeligheder, som ganske givet er størst i tiden lige efter dødsfaldet. Fornylig kunne man i pressen læse om et tilfælde, hvor en syg enke mistede sine møbler, som blev hentet af møbelhandleren, fordi hun endnu skyldte en ringe brøkdæl af købesummen og på grund af sin sygdom og sine økonomiske vanskeligheder ikke kunne betale. Hvis det foreliggende lovforslag gennemføres, vil noget sådant ikke kunne ske. Det foreslås nemlig, at enker med børn under 18 år i trangstilfælde vil kunne få hjælp til underhold og til hjemmets opretholdelse i indtil 13 uger efter mandens død. Denne hjælp ydes efter lignende principper som den hjælp, der ydes efter forsorgslovens § 263, og det betyder, at der udover til underholdet vil kunne ydes hjælp til fortsættelse af lejemål og til afdrag på gæld, stiftet for at anskaffe genstande til husførelsen. Det er også vigtigt, at det foreslås, at der kan ydes hjælp til fortsat drift af en mindre erhvervsvirksomhed, som manden — eller manden og konen sammen — havde drevet, når det skønnes, at enken vil være i stand til at videreføre virksomheden på egen hånd. Herved giver man hende altså en hjælp til at klare sig selv. Lad

mig understrege, at hjælpen i visse tilfælde vil kunne ydes i indtil et halvt år efter ægtefællens død, nemlig hvor vanskelighederne er særlig store.

Det er rimeligt, synes jeg, at der i forslaget åbnes adgang til, at en lignende hjælp, som er foreslået for enkerne, vil kunne ydes til kvinder med mindreårige børn i visse skilsmisse- og separationstilfælde, men jeg forstår også fuldt vel, at lovforslaget er mere forsigtigt på dette område, for vi har gang på gang måttet erkende, at menneskenes børn ikke er så gode, som de skulle være. Der er altså her en mulighed for i de tilfælde, hvor det er rimeligt og rigtigt, også at hjælpe en fraskilt eller separeret kvinde.

Den foreslåede ændring af § 282 indeholder endnu et nyt princip, og ifølge dette kan der til enlige mødre med børn under 18 år ydes særhjælp efter retningslinierne for den kommunehjælp, der ydes efter forsorgslovens § 297, stk. 1 og 2, hvis kvinden på grund af børnenes pasning eller på grund af nedsat erhvervsevne ikke er i stand til at tage arbejde eller ikke kan påtage sig arbejde i fuldt omfang. Her når man netop til en gruppe kvinder, som virkelig har hjælp behov. De, som ikke kan arbejde, eller som har nedsat erhvervsevne, er det helt rimeligt at hjælpe. Vi har imidlertid mødt utallige tilfælde, hvor moderen ikke har kunnet passe sine børn på tilfredsstillende måde, hvor gerne hun end har villet det, fordi hun ikke har haft nogen anden udvej end at gå på arbejde, hvis børnene skulle forsørges. Hun har måttet gå fra dem for at skaffe dem mad og klæder, og en sådan moder har ofte måttet se, at det gik skævt for hendes børn. For hende har det været en stor sorg, og for samfundet har det været en udgift. Hvis dette forslag gennemføres, åbnes der en mulighed for, at en sådan moder kan klare sig igennem i vanskelige år, og jeg er sikker på, at der herved vil blive reddet både barneskæbner og også mødreskæbner.

Det vil vel nok være lykkeligst, hvis en